

שלושה שכנים

מתוך "סיפורי העץ החלול" (1898)

מאת א.ב.פיין

צייר ג'.מ.קונדה

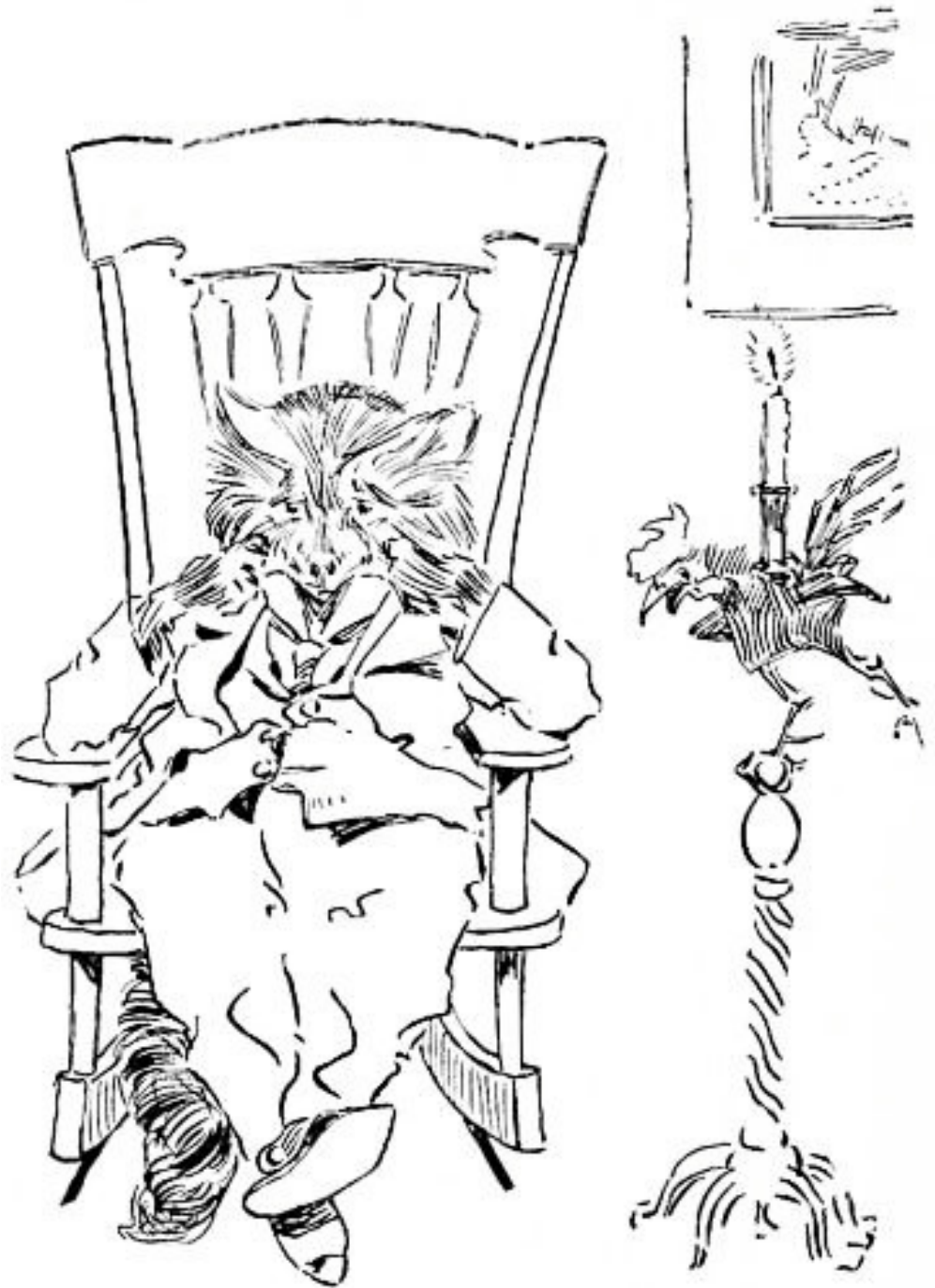
רחוק במעמקי היער העמוק עמד פעם עץ זקן בעל גומה גדולה ושלושה ענפים חלולים. באחד מהם חי דביבון, בשני אופוסום ובשלישי עורב שחור זקן. נכון, היום עורבים לא חיים כבר בגומות של עצים חלולים, כי הזמנים השתנו, אך אז כך היה.

הגומה הגדולה הייתה רחבת ידיים וחשוכה והם השתמשו בה כבסלון שלהם, נפגשו שם מדי פעם, שוחחו ביניהם או קיבלו אורחים.

שלושת השכנים אהבו חיי רווחה וניזונו בדרך כלל מאותו סוג המזון. הם נעשו

חברים טובים ותכננו לעתים קרובות איך לחטוף תרנגולות או טרף אחר וביצעו את הדבר ביחד. מעת לעת הם ישבו, כל אחד על סף חדרו, ועברו את היום כמו כל היצורים האחרים.

חורף אחד היה קשה במיוחד, ואחרי ראש השנה ירד שלג כבד. הוא ירד וירד ללא הפסקה ונערם סביב העץ החלול עד שלא ניתן היה לצאת או להיכנס לתוכו. הם תחילה דווקא נהנו מהדבר, כי מחגיגות ראש השנה נשאר להם מזון טעים והם נהגו לרדת לגומה הגדולה, פרסו את האוכל על השולחן, נקרו בעצמות, דיברו וסיפרו ספורים, וניסו לנחש כמה זמן השלג ימשיך כך לרדת. הם אף פעם לא חשבו שזה ייקח זמן כה רב. כל יום הם הציצו מהחלון לראות האם הסופה עברה, וכל יום ראו שהיא נמשכת כמו יום קודם, ואין כל סימן שתפסק. ואז

התחילו לדאוג, כי המזווים שלהם
התרוקנו ולא היה להם כל סיכוי לצאת כדי
לצוד טרף נוסף. בסוף הכל נאכל ולא
נשאר אפילו שריד מהאוכל בכל הבית.
האופוסום ניכנס למיטה, התכסה מעל
הראש וניסה לישון כדי לא לחשוב על
האוכל. הדביבון התיישב בכיסא נדנדה
שלו, התנדנד כדי לטקס עצה, כי הוא היה
מתכנן גדול וחשב שאולי כך ימצא פתרון
כלשהו. העורב הסתובב סביב הבית,
מרים פעם דבר אחד, פעם דבר שני, כמו
שעושים גם בני אדם כשאין להם
התעסקות אחרת. אך דווקא לעורב היה
מזל, כי פתאום מקורו נתקל בשקית ניר
גדולה עם משהו בפנים. הוא פתח אותה
והביט פנימה זמן מה תוך מחשבה
עמוקה. השקית הייתה מלא למחצה
בקמח תירס, והוא נזכר שהרים אותה
פעם כשעבר ליד מזווה של מר אדם,

ונתן להם להתבשל. אחר כך הוסיף קצת קמח, קצת מלח ופלפל, ערבב וכך היה לו כבר רוטב טוב.

בינתיים האופוסום והדביבון הריחו את הבישול וחשבו שזה בא מהבית שבחווה הסמוכה. האופוסום הסתובב במיטתו עוד פעמיים וחשב על כל מה שרק יכול להרדים אותו, והדביבון התנדנד עוד יותר חזק בכיסא שלו.

העורב שפך את הרוטב לקערה ושם אותה על התנור, שלא יתקרר, ואחר כך הכניס קצת קמח תירס לתוך סיר עם שלג מומס, והוסיף קמצוץ מלח וחתיכה קטנה של חמאה.

כשכל זה התערבב יפה הוא שם זאת שוב למחבת וטיגן יפה מכל הצדדים עד שהתקבלה פשטידה יפהפה, חומה מכל צד ומעוררת תיאבון.

הוא צחק רגע לעצמו ואז ירד שוב למטה,

ולקח אותה, לא בגלל זה שהייתה נחוצה לו, אלא כי הוא היה עורב, ועורבים לוקחים כל דבר שאינו גדול מדי, אם הוא נחוץ להם או לאו.

ואז הוא המשיך לחפש הלאה במזווה שלו ומצא עוד שקית עם קמח, שאותה לקח פעם באותו הדרך. ועוד מצא שקיות קטנות של פלפל ומלח ואפילו גוש חמאה. ואכן העורבים תמיד לוקחים כך דברים ומסתירים אותם אצלם.

אבל הוא לא אמר דבר לשכניו, אלא ירד למטה לסלון ואסף קצת מעצמות העופות שמתחת השולחן וגם כמה מקלות וחתיכות קליפת עץ. הוא הביא אותם לחדרו וסגר את הדלת. אז הדליק אש בתנור, פתח את החלון לרגע ומילא מחבת בשלג, שם אותו מעל האש וכשהשלג נמס הכניס את העצמות פנימה

וערך את השולחן. את קערת הרוטב שם
במרכז ואת הפשטידה חתך לשלוש
חתיכות ואז קרא, חזק כמה שרק יכול
היה, "בואו לארוחה!"
האופוסום קפץ בתוך המיטה ומהר נשכב
שוב כי חשב שהעורב עושה תעלול
כלשהו, ואמנם כך היה, אך לא תעלול
שהאופוסום חשד בו. גם הדביבון קפץ
מהכיסא וחזר להתנדנד, כי גם הוא חשב
כמו השכן שלו.
אבל אז מר עורב פתח את הדלת של מר
אופוסום ואת הדלת של מר דביבון ונתן
לריח רוטב העופות לזרום ישר לחדריהם.
ואז צחק שוב בקול וצעק "בואו לארוחה
כל זמן שהיא חמה!"
והם ירדו למטה כי לא יכלו לעמוד בפיתוי
של הריח. וכשראו את הפשטידה חשבו
שוב שזה תעלול, כי עוד לא ראו כזה דבר
קודם ולא ידעו מה זה.

"רק תטבלו ותנסו" אמר העורב, והוא בצע
חתיכה מהמנה שלו, טבל ברוטב והתחיל
לאכול, והדביבון בצע חתיכת פשטידה
וטבל ברוטב והתחיל לאכול. ואז העורב
טבל שוב ואז האופוסום טבל ואכל
והדביבון טבל שוב.
"זה טעים" אמר האופוסום.
"כן, זה טעים מאוד" אמר הדביבון "איפה
השגת זאת?"
אבל העורב לא סיפר להם, וכך הם
המשיכו, טבלו ואכלו, וטבלו ואכלו, עד
שטבלו ואכלו את הכל.
"בואו שוב מחר" אמר העורב כשגמרו.
והם באו למחרת, ויום אחרי זה, ובאו כל
יום שאחרי כן, עד שהסופה עברה. אבל
מר עורב לא סיפר להם את הסוד שלו אף
פעם.

